

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 7C/79/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5410202536
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Plutinský
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5410202536.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Rastislavom Plutinským v právnej veci navrhovateľa: Ing. C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., W. č. XXXX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou S.. T. N., advokátkou so sídlom Žilina, ul. Na priekope č. 174/13, P.O.BOX 6, proti odporcovi: Združenie región Beskydy so sídlom Žilina, ul. Predmestská č. 1, IČO: 36 148 474, zastúpený splnomocneným zástupcom S.. S. C., advokátom so sídlom Čadca, ul. Palárikova č. 83, v konaní o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

I. Súd návrh zamietá.

II. Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške uvedenej v písomnom vyhotovení tohto rozsudku na účet právneho zástupcu odporcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal toho, aby odporcovia v 1. až 3. rade (1/ K. W., 2/ X.. S. D., 3/ W. D. so sídlom v U.) boli zaviazaní doručiť doporučenou zásielkou navrhovateľovi na adresu jeho trvalého bydliska a vedúcemu služobného úradu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, 816 44 Bratislava, Špitálska 8, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku list s nasledovným obsahom: Dňa 09.04.2003 sme vypracovali a dňa 14.04.2003 sme doručili Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja SR sťažnosť na navrhovateľa X.. C. K., v ktorej sme uviedli: „Vážení pán minister, predstavenstvo združenia Región D. po oboznámení sa s priebehom finančnej kontroly Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR o použití účelovej dotácie na projekty podporujúce euroregionálne aktivity (24.-26.2.2003) skonštatovalo, že člen kontrolnej skupiny Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR X.. C. K. konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Predstavenstvo Regiónu Beskydy si teda dovoľuje upozorniť nadriadených daného pracovníka Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie.“ Náš údaj o neštandardnosti a zjavnej zaujatosti, ako aj hodnotiace úsudky vzťahujúce sa k X.. C. K., sú nepravdivé a navrhovateľovi X.. C. K. sa ospravedľujeme. Zároveň sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcov zaplatiť mu solidárne náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500.000,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania.

Navrhovateľ v konaní poukázal na skutočnosť, že obsah textu, ktorý zaslali odporcovia, možno jednoznačne hodnotiť ako hodnotiaci úsudok autora, ktorý vyjadril kritiku na spôsob výkonu činnosti štátneho zamestnanca, pričom dôkazné bremeno na preukázanie faktického základného hodnotiaceho úsudku je bez najmenších pochybností na autorovi predmetného textu. Nie navrhovateľ, ale autor textu musí preukázať skutkový základ svojho hodnotiaceho úsudku. Za tejto situácie je nepochybné, že svojim hodnotiacim úsudkom bez skutkového základu zasiahol neoprávnene do osobnostných práv navrhovateľa a závažným spôsobom ho poškodil v profesionálnej, ale aj v rodinnej sfére života. V žalobe tvrdil, že obsah sťažnosti považuje za hrubé poníženie svojej profesionálnej cti, vzhľadom na skutočnosť,

že do funkcie bol menovaný na základe riadneho výberového konania, má pre pracovnú činnosť všetky odborné predpoklady a o jeho osobe u zamestnávateľa bola týmto značne znížená dôstojnosť, navyše sťažnosť bola zámerne podávaná 43 dní po výkone kontroly práve v čase vyhlásenia výberového konania na obsadenie postu riaditeľa odboru kontroly Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, čo mu znemožnilo z dôvodu uvedenej sťažnosti sa výberového konania zúčastniť napriek splneniu kvalifikačných predpokladov. Nemajetková ujma v peniazoch plní rovnakú funkciu ako primerané zadostučinenie.

Odporcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázali na to, že návrh považujú za nedôvodný z viacerých dôvodov, v prvom rade poukázali na skutočnosť, že odporcovia 1 a 2 nie sú v konaní pasívne legitimovaní, nakoľko tieto osoby sťažnosť nepodávali, ale len podpisovali sťažnosť v mene odporcu v 3. rade. Odporcovia v 1. a 2. rade nekonali teda samostatne, ako nezávislé osoby, ale konali v mene predstavenstva združenia, teda odporcu v 3. rade. Taktiež žaloba aj pokiaľ smeruje proti odporcovi v 3. rade je absolútne nedôvodná, pretože obsahom sťažnosti je len konštatovanie, že navrhovateľ ako člen kontrolnej skupiny Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR konal pri kontrole, ktorá sa uskutočnila v dňoch 24. až 26.02.2003 u odporcu v 3. rade neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Z vykonaného dokazovania napr. z výpovede svedka O. vyplynulo, že navrhovateľ hneď na začiatku kontroly navodil zlú atmosféru nedôverou, pričom druhý kontrolór bol na rozdiel od navrhovateľa normálny, celý priebeh kontroly vyzeral tak, že sa len hľadala chyba, za ktorú by mohol byť odporca v 3. rade potrestaný. Správanie navrhovateľa nebolo normálne, došlo z jeho strany k zvyšovaniu hlasu, je teda zrejmé, že sťažnosť bola pravdivá a nemohla zasiahnuť do osobnosti navrhovateľa. Odporcovia poukázali na judikatúru súdov, kde sťažnosti urobené primeraným spôsobom a adresované príslušným orgánom, nemôžu sa považovať za neoprávnený zásah do ochrany osobnosti fyzickej osoby, ako to má na mysli ustanovenie § 11 a nasl. OZ. Predpokladom úspešnosti žaloby na ochranu osobnosti je preukázanie, že k neoprávnenému zásahu došlo, pričom dôkazné bremeno je vždy na navrhovateľovi, avšak navrhovateľ žiadnymi dôkaznými prostriedkami nepreukázal, že by obsahom sťažnosti boli tvrdenia a skutočnosti, ktoré by neboli urobené primeraným spôsobom. Naopak oni poukazujú na list bývalého ministra Výstavby a regionálneho rozvoja SR, v ktorom oznámil odporcovi v 3. rade, že skutky, pre ktoré sa tento sťažoval na navrhovateľa, sa nepochybne stali a boli opodstatnené. Len kvôli formálnym nedostatkom disciplinárna komisia ministerstva rozhodla o zastavení disciplinárneho konania. Aj zamestnanec ministerstva, ktorý sa zúčastnil kontroly spoločne s navrhovateľom, potvrdil nevhodné správanie navrhovateľa. Odporcovia ešte poukázali na to, že okrem zamestnávateľa, teda príslušného orgánu, predmetnú sťažnosť nepublikovali ani neposkytli informáciu o nej iným osobám.

Okresný súd Dolný Kubín vykonal v predmetnej veci dokazovanie listinnými dokladmi založenými v spise, výsluchom účastníkov a výsluchom svedkov, pričom rozhodol svojim rozsudkom sp. zn. 7C/79/2010 zo dňa 13.04.2011 tak, že návrh zamietol, pričom v rozsudku konštatoval:

Niet sporu o tom, že v dňoch 24. až 26.02.2003 bola vykonaná Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja SR kontrola, ktorej predmetom bolo zistenia použitia účelovej dotácie na projekty podporujúce euroregionálne aktivity, ktorú vykonával o. i. aj navrhovateľ. Taktiež nikto nerozporuje, že dňa 09.04.2003 Združenie W. D. U. vypracovalo sťažnosť na pracovníka kontrolnej skupiny MVRR SR tohto znenia: Vážený pán minister, predstavenstvo Združenia W. D. po oboznámení sa s priebehom finančnej kontroly MVRR SR o použití účelovej dotácie na projekty podporujúce euroregionálne aktivity (24.-26.02.2003) skonštatovalo, že člen kontrolnej skupiny MVRR SR - X.. C. K. konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Predstavenstvo Regiónu D. si teda dovoľuje upozorniť nadriadených daného pracovníka MVRR SR, na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie. Uvedenú sťažnosť podpísal odporca v 1. rade ako predseda združenia X.. S. D. ako manažér združenia (č. I. 13). Uvedená sťažnosť bola ministerstvom prešetrová s tým, že v odpovedi na sťažnosť ministerstvo uviedlo, že na základe výsledku prešetrovania je podaný návrh na disciplinárne konanie voči navrhovateľovi a že sťažnosť je opodstatnená (č. I. 14). Disciplinárna komisia pri služobnom úrade ministerstva dospela k názoru, že navrhovateľ svojím konaním porušil ustanovenie § 53 ods. 1 písm. p) z. č. 312/2001 o štátnej službe a čl. II. ods. 4 Etického kódexu štátneho zamestnanca tým, že sa nedôstojne správal pri výkone kontroly v Združení región D., Slovo s.r.o. Michalovce a Regionálnom združení U. a rozhodla o prepustení navrhovateľa z prípravnej štátnej služby (č. I. 15, 16). Nutné je však skonštatovať, že rozhodnutie bolo odvolacou komisiou zrušené kvôli formálnym nedostatkom, ktoré mali spočívať v tom, že za každý skutok malo prebiehať samostatné disciplinárne konanie a pretože toto disciplinárne konanie už nespĺňalo svoj účel a trvalo neprimerane dlho, vedúci služobného úradu zobrať svoj návrh späť a disciplinárne konanie

bolo zastavené, avšak minister vo svojom liste z 15.04.2004, kde oznámil súdu výsledok prešetrenia sťažnosti opätovne konštatoval, že disciplinárna komisia na svojich rokovaní, najmä stanoviskami spolupracovníkov X.. K. zistila, že skutky, pre ktoré sa subjekty sťažovali, sa nepochybne stali a sťažnosti boli opodstatnené (č. I. 26). Zo zápisníc z výsledku prešetrenia jednotlivých sťažností je zrejmé, že v prípade kontroly u združení D. a U. aj vedúci kontrolnej skupiny pán N. konštatoval nadradené správanie navrhovateľa ktoré vytváralo atmosféru napätosti a u kontrolovaného subjektu pocit, že orgán kontroly prišiel na miesto kontroly s jediným cieľom, a to vrátenie účelovej dotácie (č. I. 49, 50, 52, 53), v sťažnosti Regionálneho združenia U. priamo píšú, že sa stretli s dvojakým prístupom členove kontroly, kde vedúci skupiny pán N. bol ochotný konkrétne problémy obšírne popísať a dostatočne vysvetliť, druhý člen komisie postupoval tak, akoby všetci účastníci mali odborné ekonomické vzdelanie. Taktiež firma Slovost (č. I. 54) podala sťažnosť proti spôsobu a metódam vedenia kontroly zo strany vedúceho kontroly Ing. K., kde podľa nich jednoznačne arogantným spôsobom nekorektne sa zamerával na hľadanie nejakej chyby v dokumentoch tak, aby mohol konštatovať porušenie akéhosi zákona, považovali to až za prejav šikanovania byrokrata. Je nutné skonštatovať aj to, že spolupracovníčka navrhovateľa vykonávajúca s ním kontrolu u tejto firmy potvrdila, že navrhovateľ sa choval nadradene a arogantne (č. I. 56), vo svojom stanovisku k uvedenej sťažnosti.

Z výpovedí svedkov je nutné uviesť, že prednosta obce Čierne S.. N. (č. I. 75) uviedol, že podľa neho išlo o bežnú kontrolu, ktorá trvala 10 - 15 minút, oni však nie sú členmi Regiónu D., starosta obce I. X.. N. (č. I. 76) uviedol, že on bol s navrhovateľom asi minútu alebo dve, pretože mal akurát zasadanie, naňho navrhovateľ nekričal, je pravdou, že sa na predstavenstve odporcu v 3. rade hovorilo o tom, že prebehla kontrola a že pôjde sťažnosť na ministerstvo, on sa však nezúčastnil kontroly v sídle Združenia región D., starosta obce I. S. A. (č. I. 252) uviedol, že nemal z navrhovateľa zlý dojem, nevie, že sa vyskytli nejaké problémy, celá kontrola trvala asi 2 minúty. Iba od primátora Turzovky počul, že tam boli nejaké nezrovnalosti. Nezúčastnil sa však svedok kontroly v sídle združenia. Svedok J. (č. I. 366) uviedol, že kontrola bola veľmi neprijemná, už na začiatku kontroly bola zlá atmosféra nedôvery, navrhovateľ mohol riešiť veci inak, mohol to robiť v lepšej atmosfére, druhý kontrolór bol normálny, celé to vyzeralo tak, že sa len hľadala chyba, za ktorú mali byť potrestaní. On navrhovateľa predtým nepoznal, v podstate išlo o osadenie tabúl, kde sa mu snažili vysvetliť, že tieto nemohli osádzať do zamrznutej zeme, ale tento tvrdil, že ho to nezaujíma, že ide o porušenie, hoci to vedeli vydokladovať a to ako tabuľky na sklade, tak aj faktúru za ne. Nakoniec to dopadlo tak, že sa spísal zápis, že je to bez závad. Kontrolóri mali rozdielne správanie, u navrhovateľa to bolo v polohe, že chcel len hľadať chyby, kdežto druhý kontrolór sa správal normálne, vyžadoval faktúry a podklady. Navrhovateľ zvyšoval hlas, druhý kontrolór bol pokojnejší. Svedok K. (č. I. 365) uviedol, že on na jeseň 2004 pracoval na ŠFRB, kde sa na nejakej oslave dozvedel, že navrhovateľ bol vykonávať nejakú kontrolu, kde sa správal arogantne a že je voči nemu vedené disciplinárne stíhanie, kde vtedy stratil v jeho očiach dôveryhodnosť, i keď v súčasnosti si to už vysvetlili a majú priateľský vzťah. Svedok C. (č. I. 366) uviedol, že on navrhovateľa zamestnával nejakú krátku dobu od roku 2004, kde ho poznal ako bývalého riaditeľa banky a myslel si, že bude posilou jeho novej spoločnosti v obchodných sférach, ale firma sa nejako nenaštartovala, nevedel si vysvetliť prečo, ale potom sa v kuloároch dozvedel určité veci, napr. keď sa angažoval v živnostenskom zväze a ponúkol tam na funkciu navrhovateľa, tak ho zahriakli, že dáva človeka, ktorý nemá na veci opodstatnenie, hovorilo sa, že je nejako stíhaný. On sa však s navrhovateľom o tom nerozprával, v podstate bol sklamaný, že ich spolupráca nepriniesla nejaké výsledky a tak s ním pracovný pomer ukončil.

Manželka navrhovateľa ako svedkyňa uviedla, že po tom, ako bola podaná sťažnosť odporcom na jej manžela, sa tento dostal do veľkých psychických problémov, čo sa odrazilo na rodinných aj manželských vzťahoch, pretože dovtedy na neho nebola podaná žiadna sťažnosť, preto to veľmi zle znášala zaoberal sa tým, že prečo to bolo podané. Bol nervózny, uzavrel sa do seba, komunikácia s ním bola zložitá, v komunikácii odbočoval často od témy, bol melancholický, uzavretý, bála sa o neho, lebo to svedčilo o jeho depresívnych stavoch. Z veselého človeka sa stal zrazu zádušný, uzavretý človek. V noci nespával, chodil po dome a keď spal, tak rozprával zo sna, preto prestali zdieľať spoločnú spáľňu. Prestal sa zaujímať o rodinu, o ich dvoch synov s tým, že jedného syna majú ťažko zdravotne postihnutého. Prestali fungovať ako normálna rodina.

V zmysle § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

V zmysle § 13 ods. 1, 3 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Predmetom ochrany osobností sú predovšetkým imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka, akými sú napr. meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita. Podľa súdnej praxe, predmetom ochrany občana je aj jeho česť v odborných kruhoch, v ktorých je známy svojej odbornou prácou a činnosťou. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť tejto osobe ujmu, dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky na ochranu. K zásahu do cti a dôstojnosti môže dôjsť rôznym konaním či prejavmi, pričom niektoré prejavy nemožno považovať za neoprávnený zásah. Treba vždy skúmať okolnosti a v súvislosti s plnením akých práv a činností ku konaniu či prejavu došlo. Je pravdou, že niekedy aj upozornenie na nedostatky či chyby prednesené nevhodne a s určitou publicitou a na nevhodnom mieste môže byť objektívne spôsobilé privodiť ujmu. Rovnako je to aj pokiaľ ide o kritiku. Kritika podľa ustálenej judikatúry je oprávnená, ak nie sú prekročené medze vecnej kritiky opierajúcej sa o pravdivé skutočnosti a z nich vyplývajúce závery, a tieto skutočnosti to odôvodňujú a ak je kritika primeraná obsahom a formou. Zákon neposkytuje ochranu akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe z hľadiska jej postavenia v spoločnosti, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch, na verejnosti a vo verejných funkciách (komentár k § 11 OZ, Peter Vojčík a kolektív, IURA EDITION 2008).

Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenie, zistený skutkový stav, potom súd musel žalobu zamietnuť. V zhode s vyššie uvedeným v predchádzajúcom odseku treba konštatovať, že je dôležité skúmať okolnosti a v súvislosti s plnením akých práv k písomnému prejavu, v danom prípade k sťažnosti, došlo. Tu súd konštatuje, že právo podať sťažnosť je jednoznačne právom či už fyzickej alebo právnickej osoby, kde v zásade je postup upravený aj príslušným zákonom (v čase podania sťažnosti odporcom v 3. rade zákon č. 152/1998 o sťažnostiach). V uvedenom zákone potom je skutočne zakotvené, že podanie sťažnosti sa nesmie stať podnetom ani dôvodom na vyvodzovanie dôsledkov, ktoré by sťažovateľovi spôsobili akúkoľvek ujmu (§ 6 z.č. 152/1998 Z.z.). V zásade možno konštatovať, že pokiaľ odporca v 3. rade podal sťažnosť, tento jeho prejav nemožno považovať za zásah do cti či dôstojnosti navrhovateľa práve preto, že nebol robený s určitou publicitou, ani na nevhodnom mieste (bol adresovaný len zamestnávateľovi navrhovateľa) a navyše nemožno vzhľadom na text konštatovať, že by išlo o prejav nevhodný. Konštatovanie, že navrhovateľ konal pri kontrole neštandardne a so zjavnou zaujatosťou je také, ktoré musí navrhovateľ ako zamestnanec štátneho orgánu zniesť, pokiaľ by súd pripustil, že samotné takéto konštatovanie je zásahom do osobnostných práv navrhovateľa a priznal by mu satisfakciu, a to dokonca finančnú, v zásade každý sudca v súdnom konaní pri neoprávnene vnesenej námietke zaujatosti by sa mohol potom voči účastníkom domáhať takejto satisfakcie, resp. i finančnej. Tak, ako v súdnom konaní platí, že nestačí, pokiaľ je účastníkom dávaná spravodlivosť, ale títo musia mať aj pocit, resp. sa im musí javiť, že im je spravodlivosť dávaná, o to viac to platí aj pri konaní pracovníkov iných štátnych orgánov, ktorí sú taktiež nielen povinní postupovať v zmysle zákona, ale musia postupovať korektné tak, aby účastníkom sa ich konanie aj javilo ako korektné, nestranné a nezaujaté. Pokiaľ tomu tak nebolo, účastníci kontroly mali právo podať sťažnosť a žiadať prešetrenie postupu navrhovateľa. Tu súd do pozornosti dáva tú skutočnosť, že odporca v 3. rade len podal sťažnosť, ale prešetril a vyvodil z nej závery, teda to, že sťažnosť je oprávnená, štátny orgán, a to nielen na základe sťažnosti odporcu v 3. rade, ale práve na základe ministerstvom vykonaného šetrenia aj v súvislosti s ďalšími sťažnosťami podanými na navrhovateľa. Z tohto pohľadu je potom zrejmé, že nie je ani podstatné skúmať, komu a ako sa konanie navrhovateľa javilo zaujaté, pokiaľ niektoré osoby takéto pocit z konania navrhovateľa mali, bolo ich právom požiadať príslušný orgán korektným spôsobom o prešetrenie konania navrhovateľa, pričom pokiaľ odporca v 3. rade to skutočne tak aj urobil, nezasiahol v žiadnom prípade do cti a dôstojnosti navrhovateľa. Súhlasne s tvrdením odporcov súd má za to, že pokiaľ odporca v 3. rade ako právnická osoba prejavil svoju vôľu prostredníctvom fyzických osôb, v danom prípade odporcov v rade 1 a 2, nie sú tieto osoby pasívne legitimované v danom konaní a už len z tohto dôvodu voči nim musel súd žalobu zamietnuť, nakoľko tieto osoby samotné svojím konaním do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa nezasiahli. V danom prípade pokiaľ navrhovateľ reagoval na sťažnosť

odporcu v 3. rade tak, ako opísala napr. jeho manželka, treba uviesť, že to bola reakcia neadekvátne pre pracovníka štátneho orgánu, navyše treba podotknúť, že nešlo o jediné sťažnosť na navrhovateľa a napríklad oproti stručnej a jednoznačne primeranej sťažnosti odporcu v 3. rade možno poukázať napr. na sťažnosť spoločnosti Slovo s.r.o., kde sú oveľa jednoznačnejšie a prísnejšie charakteristiky konania navrhovateľa pri kontrole, kde navrhovateľ voči tejto spoločnosti sa ochrany osobnosti nedomáha. V danom prípade však súd musí konštatovať jednoznačne aj to, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná nepravdivosť tvrdení odporcu v 3. rade, nakoľko nielen z výsluchov členov Združenia región D. (A., J.), ale aj z vyjadrenia spolupracovníka navrhovateľa, ktorý vykonával kontrolu pri prešetrovaní u zamestnávateľa navrhovateľa (N.) je zrejmá neadekvátnosť jednania navrhovateľa ako pracovníka štátneho orgánu pri kontrole. Pokiaľ teda sa navrhovateľ správal neadekvátne, sťažnosť, ktorou sa domáhal odporca v 3. rade prešetrenia jeho konania, nemožno považovať za zásah do práv na ochranu osobnosti navrhovateľa.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline svojim uznesením sp. zn. 8Co/247/2011 zo dňa 31.07.2012 rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. konania 7C/79/2010-382 zo dňa 13.04.2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že Okresný súd nezameril dokazovanie na obsah sťažnosti, čo malo byť navrhovateľove neštandardné konanie so zjavnou zaujatosťou s tým, že zatiaľ v konaní nebolo preukázané, že by správanie navrhovateľa pri výkone kontroly bolo neadekvátne. Odvolací súd dal do pozornosti prvostupňového súdu rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/2573/2004, podľa ktorého ak vybočí kritika osoby z medzí prípustnosti, napr. pretože ide o prekročenie medzí vecnej a konkrétnej kritiky, kritika je neprimeraná i čo do obsahu, formy a miesta (vybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň uznaného cieľa, vychádza z nepravdivých podkladov, z ktorých vyvodzuje vlastné hodnotiace úsudky), ide o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, na tom nič nemení skutočnosť, že týmto spôsobom bola dotknutá osoba tzv. verejného záujmu. Ak postráda kritika prípustnosť, nemá v tomto konkrétnom prípade právo na slobodu prejavu, prednosť pre právom na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Ďalej odvolací súd uviedol, že výrazy ako neadekvátne a neštandardné sú všeobecnými výrazmi, ktoré je treba vyhodnotiť v súvislosti s okolnosťami, za ktorých tieto výrazy boli a kým použité. V sťažnosti zo dňa 09.04.2003 nebolo špecifikované neštandardné konanie navrhovateľa a taktiež nebolo bližšie špecifikované voči komu bol zjavne zaujatý a ako sa táto zaujatosť prejavovala. Odporcom nebola daná zo strany súdu otázka, prečo nežiadali zapísať do zápisnice z vykonanej kontroly uvedené skutočnosti, že sa navrhovateľ správa neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Pokiaľ odporcovia toto tvrdia, bolo potrebné, aby uvedené skutočnosti preukázali. Odvolací súd poukázal, že v ďalšom bude povinnosťou prvostupňového súdu doplniť dokazovanie na tvrdenia odporcov uvádzané v liste zo dňa 09.04.2003, prehodnotiť doposiaľ vykonané dôkazy, najmä výsluch svedkov a účastníkov konania a vo veci opätovne rozhodnúť.

Okresný súd Dolný Kubín teda v ďalšom konaní v intenciiach zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vykonal ďalšie dokazovanie, predovšetkým opätovným výsluchom odporcov v 1/ a 2/ rade, svedka J., ako i vyžiadanim si zápisnice z rokovania predstavenstva Združenia región D. zo dňa 09.04.2003. Zároveň odmietol dôkazy opätovným výsluchom svedkov X.. N. a S.. N., starostov obce I. a F. v čase kontroly, nakoľko tieto už boli riadne pred súdom vypočutí a zároveň neboli prítomní pri vykonávaní kontroly v sídle združenia a ich opätovný výsluch v zásade nebol potrebný.

Na pojednávaní dňa 13.3.2013 odporca v 1/ rade uviedol, že keď prišiel do miestnosti, kde sa vykonávala kontrola, hneď vycítil napätie. Bol veľmi prekvapený, lebo ten projekt bol veľmi jednoduchý a neočakávali sa tam žiadne problémy. Navrhovateľ zvyšoval hlas, bol arogantný, nechcel brať do úvahy ich argumenty, že značky sú vyrobené, že len pre veľkú zimu nemohli byť osadené. Stále dával najavo, že on je tu hlavná osoba. V tej miestnosti bol navrhovateľ a druhý kontrolór p. N., pán J. a p. D.. Cieľom projektu bola výroba informačných tabúľ, ktoré mali byť osadené v jednotlivých obciach, čo sa aj stalo, ale vtedy bolo veľmi zlé počasie, dokonca prišla kalamita a nie všetky obce stihli tieto tabule z týchto dôvodov aj osadiť. Oni teda tvrdili, že projekt bol splnený a navrhovateľ tvrdil opak a celé to bolo také nedôstojné. Hlas zvyšoval len navrhovateľ. Ten druhý pán taký nebol. Zmysel projektu bol v tom, vyrobiť tie tabule a teda aj ten druhý pán povedal, že musíme dôjsť k nejakému záveru, že treba skontrolovať, či skutočne vyrobené boli a či existujú. Cieľom projektu teda bolo výroba tých tabúľ, nie ich osadenie. Navyše tam bol v harmonograme ešte dostatočný časový priestor, takže nebol dôvod takýmto spôsobom vykonávať kontrolu. On nebol prítomný pri podpise tej zápisnice z kontroly. On požiadal o jej podpis podpredsedu p. J., ktorý bol prítomný celej kontrole. Jemu pracovné povinnosti neumožnili byť prítomným počas celej kontroly. Ako boli vyrobené tie tabule dokázali tak, že bol rozpis vyrobených a distribuovaných tabúľ,

navyššie niektoré sa ešte nachádzali v kancelárii, kde boli prítomní. Navrhovateľ si nedal vysvetliť, že časť tabúl ešte nie je zavesená. Z rozpisu si vytypoval niektoré obce a išiel tam, resp. ostatné tabule videl v kancelárii, tak ako všetci. Bola tam zrejma faktúra na približne 40 tabúl. Oni jednoznačne uviedli, ktoré tabule distribuovali a ktoré ešte boli v kancelárii vzhľadom aj na zlé počasie. Predstavenstvo je kolektívny orgán, ako je zvyk, boli mu predložené výsledky kontroly a prejednali to a výsledok bola tá sťažnosť. On vôbec nevie, čo povedal starosta obce Skalité a nevie, či vôbec na tom predstavenstve bol. Zaujatosť navrhovateľa pri kontrole bola zrejme v tom, že tento je z Kysúc, on teda nevie aké vzťahy, záujmy alebo kontakty tam tento mohol mať a bolo zaujímavé, že kým druhý kontrolór takto po Kysuciach nebehal, navrhovateľ áno. Podľa neho úlohou kontrolóra bolo, že mal zistiť, či tie prostriedky boli využité, či tabule boli vyrobené, vyfakturované a nevie on, čo by mohlo byť obsahom nadmernej ambície kontrolóra. Tie tabule sú totiž účelové, nedajú sa úplne iným spôsobom použiť, ani marketingovo ani inak.

Odporca v 2/ rade na pojednávaní uviedol, že bol v čase kontroly zamestnancom odporcu v 3/ rade asi pol roka. Vo februári prišli dvaja kontrolóri, ktorí ich vyzvali na predloženie projektov a dokladov. Navrhovateľ nebol oboznámený s tým, čo ide kontrolovať, hoci oni v decembri všetko pracne skopírovali, vynaložili náklady a zaslali to na ministerstvo. On si až vtedy začal pozerať projekt a hneď začal zvyšovať hlas, začal kričať, pýtal sa či sme toto urobili, tieto doklady máte? Dajte mi ich. Nevidel dôvod, prečo by mal niekto s ním takto jednať a kričať po ňom a to povýšenecky a arogantne. Navyššie, bolo tu porovnanie s druhým kontrolórom, ktorý mal slušné a korektné správanie, pokiaľ aj niečo chcel, normálne o to požiadal. Bola to trojdňová kontrola. To napätie a konflikt vznikalo v tom, že on nebol ochotný akceptovať žiadne vysvetlenie, konkrétne napr. aj o tých tabuliach, ako to spomínal odporca v 1/ rade. On o skutočnostiach z kontroly informoval predsedu a predstavenstvo s tým, že mal dojem, keďže vedel, že navrhovateľ je z Kysúc, že je to akoby si chcel niekto dokazovať, kto je viac. Pokiaľ ide o to zváženie odbornej spôsobilosti, tak to vychádzalo z toho, že navrhovateľ prišiel na kontrolu a nevedel čo ide kontrolovať. Zisťoval to vlastne až z toho projektu. Podklady si mohol pýtať kľudne, všetky boli pripravené v šanóne, lebo sa už zasielali na ministerstvo a boli poruke. Odporca uviedol, že je v praxi už 10 rokov, stále robí s projektmi, zažil množstvo kontrol, ale iba jediná bola taká ako s navrhovateľom. Inak boli všetci kontrolóri slušní, pripravení, mali pripravené konkrétne otázky.

Svedok O. J. na pojednávaní uviedol, že on v čase kontroly bol starostom Strečna a podpredsedom združenia. Ten projekt, ohľadne ktorého bola kontrola bol podľa neho v poriadku. Všetko bolo riadne vyrobené, zaplatené, zdokladované. Preto bol prekvapený povýšeneckým jednaním kontrolóra, teda navrhovateľa. Ten arogantne zvyšoval hlas, nedal si vysvetliť niektoré veci, napr. že niektoré cedule pre nepriazeň počasia sa pri -20 stupňoch nedali osadzovať, preto keď skončila kontrola, tak sme o týchto veciach referovali na predstavenstve, ktoré sa uznieslo, že takto postupovať nemal. Navyššie bol prekvapený, že keď príde nejaká kontrola, sú zvyčajne pripravení. On si u nich vyžiadal projekt, vytrhával tam veci z kontextu, ktoré mu bolo treba vysvetľovať, kdežto keď príde kontrola aj z NKÚ, tak sú pripravení, kladú konkrétne otázky, na ktoré odpovedáme. Z navrhovateľa potom išiel taký dojem, že chce čosi nájsť, hoci aj on pochádza z regiónu Kysúc, ktorý patrí do euroregiónu Beskydy a mal by skôr fandieť dobrým projektom. Pokiaľ nežiadali jeho správanie uviesť priamo so zápisu, bolo to preto, že veci nechceli vyhocovať, ale aj preto, že chceli o tom najskôr povedať predstavenstvu, pretože oni nemohli bez prerokovania v predstavenstve o tom rozhodnúť. Je pravdou, že navrhovateľ pri niektorých veciach zvyšoval hlas, ale hlavne boli prekvapení takým nevráživým tónom. On videl podanú sťažnosť, pretože ju predstavenstvo schvaľovalo, podpísaný tam bol predseda predstavenstva.. Mohol kontrolór ísť aj osobne ich pozrieť, avšak tie tabule neboli vyrobené na to, aby si ich dal niekto do obývačky, ale aby boli zavesené.

Na pojednávaní dňa 20.03.2013 právna zástupkyňa navrhovateľa poukázala na to, čo už uviedol v písomnej forme sám navrhovateľ, kde je uvedené: „Ja chcem uviesť, že ja som štatutárom združenia Regiónu D., lebo som predsedom a konám ako zástupca a štatutár neobmedzene. Nepotrebujem od nikoho, aby som mohol podať sťažnosť za Združenie W. D.. Sťažnosť som podal ja ako predseda predstavenstva. Táto sťažnosť bola štylizovaná mnou ako predsedom a predstavenstvo Regiónu D. o tom nerozhodlo aby bola podaná sťažnosť, túto som podal ja a dodatočne som informoval o tejto sťažnosti aj ostatných členov.“ Odporca v rade 1/ túto skutočnosť potvrdil svojou výpoveďou na OS Čadca 27.10.2004, čo považujú za závažné pre tento spor. Na pojednávaní dňa 27.10.2004 odporca v rade 2/ uviedol, že nepísal to on, ale diktoval mu ju odporca v rade 1/. Dňa 24.04.2003 bola predsedom Združenia W. D., t. j. odporcom v 1/ a 2/ rade bola zaslaná ministromi a vedúcemu služobného

úradu a riaditeľovi odbory kontroly Ministerstva výstavby a reg. rozvoja sťažnosť na navrhovateľa. Obsahom sťažnosti bola skutočnosť, že navrhovateľ konal pri výkone kontroly neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Z vykonanej kontroly bol vypracovaný záznam o finančnej kontrole a keďže neboli počas výkonu kontroly zistené žiadne nedostatky u navrhovateľa, nik z odporcov nevzniesol námietky ani nespokojnosť. Táto sťažnosť je nepravdivá. Sťažnosť bola podaná po viac ako 40 dňoch od vykonania kontroly práve v čase výberového konania na post riaditeľa odboru riaditeľa kontroly MVaRR. Sťažnosť bola napísaná so zjavnou snahou poškodiť navrhovateľa v zamestnaní, pretože neexistujú žiadne fakty, ktoré by bolo možné objektívne preveriť, alebo len hodnotiace úsudky bez primeraného skutkového základu. Navrhovateľovi od začiatku funkcie hlavného radcu odboru kontroly MVaRR pri výkone svojich povinností nikdy neboli vytknuté žiadne nedostatky zo strany iných subjektov. Na základe sťažnosti odporcu v rade 3/ Združenia W. D., ktorá bola doručená MVaRR bola znížená vážnosť na osobu navrhovateľa. Sťažnosť mala za následok začatie disciplinárneho konania pred disciplinárnou komisiou v služobnom úrade MVaRR. Navrhovateľ sa proti rozhodnutiu odvolal a konanie bolo ukončené dňa 15.04.2004. K zastaveniu konania došlo na základe dispozitívneho úkonu vedúceho služobného úradu, ktorý svoj návrh na začatie disc. konania vzal späť. Navrhovateľ bol po dobu niekoľkých mesiacov vystavený psychickému tlaku, nemohol sa uchádzať o miesto na MVaRR ani na iné miesto. Hoci spĺňal všetky kvalifikačné predpoklady, boli znížené jeho mzdové pôžitky a finančné prostriedky. Sťažnosť zo dňa 9.4.2003 mala veľký negatívny dopad na celkový život navrhovateľa. Žil v sústavnom strese, ktorý sa prejavil v manželskom spoluzití, v rodine vládla napätá atmosféra, vo verejnej sfére sa tiež nemohol uplatniť, nakoľko bol niekoľko mesiacov bez práce. Zároveň poukazujeme na § 11 OZ, kde fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti, občianskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. V súlade § 13 ods. 1 OZ sa navrhovateľ domáha satisfakcie formou písomného ospravedlnenia, keďže bola do značnej miery znížená jeho vážnosť nielen u jeho zamestnávateľa, ale aj v rodinnom živote a na verejnosti. Keďže písomné ospravedlnenie nie je postačujúce, preto v súlade s § 13 ods. 2 OZ sa domáha satisfakcie formou nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 16.596,96 EUR.

Právny zástupca odporcov uviedol, že poukazuje na skutočnosť, že v dňoch 24. -26.02.2003 bola vykonaná u odporca v 3/ rade MVaRR SR, kde členom kontrolnej skupiny bol navrhovateľ a ďalším členom kontrolnej skupiny bol p. N.. Pri výkone tejto kontroly došlo zo strany navrhovateľa k nevhodnému správaniu na základe čoho odporca v 3/ rade podal na navrhovateľa na MVaRR sťažnosť. Obsahom sťažnosti bola skutočnosť, že navrhovateľ konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Neštandardnosť konania navrhovateľa spočívala v tom, že navrhovateľ sa správal arogantne, povýšenecky, zvyšoval hlas, nedal si vysvetliť zisťované skutočnosti a nepripustil argumentáciu kontrolovaného subjektu. Pocit zaujatosti u členov kontrolovaného subjektu vyplýval z toho, že navrhovateľ, ktorý pochádza z regiónu Kysuce, dával svojim správaním najavo, že on je tá najdôležitejšia osoba a že jedine on má pravdu. Záver sťažnosti odporca v 3/ rade ponechal na zvážení jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie funkcie, že navrhovateľ prišiel na výkon kontroly nepripravený, bol neoboznámený s projektom, nevedel čo má kontrolovať a nemal pripravené konkrétne problémy a otázky projektu. Či sa takéto správanie u navrhovateľa udialo alebo nie, vyplynulo jednak z listinných dôkazov a svedeckých výpovedí. Výkonu kontroly sa zúčastnil ako navrhovateľ, tak aj člen kontrolnej skupiny ministerstva N. a zo strany odporcu 3/ rade svedok J. odporca v 2/ rade a v krátkom časovom úseku aj odporca v 1/ rade. Všetky osoby zúčastnené na výkone kontroly potvrdili vyššie opísané nevhodné správanie sa navrhovateľa ako člena kontrolnej skupiny ministerstva, pričom ich výpovede boli zhodné. Člen kontrolnej skupiny p. N. tieto skutočnosti potvrdil v zápisnici, ktorá bola vyhotovená v disciplinárnom konaní voči navrhovateľovi, pričom tento sa jasne vyjadril, že správanie navrhovateľa pri výkone kontroly bolo nadradené, vytváral atmosféru napätosti u kontrolovaného subjektu, u ktorého sa vyvolával pocit, že kontrolór prišiel na miesto kontroly s jediným cieľom a to vrátenie účelovej dotácie. Z týchto nespochybniteľných dôkazov jasne vyplynulo, že obsah sťažnosti odporcu v 3/ rade bol pravdivý a nejedná sa zo strany odporcu v 3/ rade o žiadny hodnotiaci úsudok, ale ide o konkrétne tvrdenia, ktoré počas súdneho konania boli bližšie špecifikované a opísané a preukázané vyššie uvedenými dôkazmi. Uviedol že je zjavné, že odporcovia v 1/ a 2/ rade nie sú v spore pasívne legitimovanými osobami, pretože oni ako fyzické osoby sťažnosť na navrhovateľa nepodávali, ale obsah písomnej sťažnosti len písomne potvrdzovali s tým, že odporca v 1 rade túto sťažnosť podpísal ako predseda odporcu v 3/ rade a odporca v 2/ rade túto sťažnosť podpísal ako manažér združenia, ktorému bol obsah sťažnosti nadiktovaný. Z formálnych aj obsahových náležitostí tejto sťažnosti je nepochybné, že sa jedná o sťažnosť odporcu v 3/ rade, ktorá predtým ako bola odoslaná ministerstvu, bola prerokovaná v predstavenstve odporcu v 3/ rade a po schválení jej obsahu bola ministerstvu odoslaná. Nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že

by táto sťažnosť sama o sebe bola podnetom na začatie disciplinárneho konania voči navrhovateľovi. Z listinných dôkazov zabezpečených súdom o disc. konaní voči navrhovateľovi jasne vyplýva, že disciplinárne konanie sa voči nemu začalo tiež na základe toho, že sa nevhodne správal pri výkone kontroly u subjektov Slovest, s. r. o. Michalovce a Regionálnom združení U.. Minister dospel k záveru, že všetky tieto sťažnosti boli dôvodné, čo písomne aj oznámil odporcovi v 3/ rade, že skutok, ktorý bol obsah sťažnosti odporcu v 3/ rade sa aj skutočne stal, avšak v dôsledku formálnych nedostatkov bolo disciplinárne konanie voči navrhovateľovi zastavené. Poukazujeme na platné právo, kde každý môže využiť svoje petičné právo a sťažovať sa na nesprávny postup členov orgánov kontroly, pričom pokiaľ je kritika pravdivá a svojou formou primeraná, nemôže ísť o neprimeraný zásah do osobnosti takejto verejnej osoby, ako to má na mysli ustanovenie § 11 a nasl. OZ. Sťažnosť odporcu v 3/ rade nebola nikde zverejňovaná, bola urobená primeraným spôsobom a adresovaná príslušnému orgánu, t. j. MVaRR SR. Účelom sťažnosti vôbec nebolo znevážiť navrhovateľa a poškodiť ho v zamestnaní, ako sa to snaží navrhovateľ podsunúť súdu, veď počas celého súdneho konania nebol uvedený motív, ktorý by mal odporca v 3/ rade mať na tom, aby bol navrhovateľ vo svojom zamestnaní poškodený. Sťažnosť vychádzala jedine a jednoznačne len ako následok správania sa navrhovateľa pri výkone kontroly. Medzi príčinou a následkom musí byť daná aj nejaká súvislosť. V danom prípade priamo medzi sťažnosťou odporcu v 3/ rade s disciplinárnym konaním voči navrhovateľovi nie je daná jediná priama súvislosť, nakoľko disciplinárne konanie sa viedlo aj v dôsledku iných skutočností, t. j. nevhodného správania sa navrhovateľa pri výkone iných kontrol. Je zaujímavé, že navrhovateľ voči týmto ďalším subjektom, ktoré na neho podali sťažnosť, nepodal žalobu na ochranu osobnosti. Záverom môžeme konštatovať, že žaloba navrhovateľa je nedôvodná, nakoľko sťažnosť odporcu v rade 3/ bola dôvodná a potvrdená príslušným orgánom MVaRR, že jej obsah je pravdivý a preto odporcovia žiadajú, aby voči im súd žalobu zamietol. Pokiaľ bolo zo stany navrhovateľ namietaná, že sťažnosť bola podaná až po uplynutí dlhšej lehoty ako 40 dní, odporcovia poukazujú na skutočnosť, že pred podaním sťažnosti bolo potrebné toto prerokovať v orgáne odporcu v 3/ rade a až následne mohol odporca v 3/ rade zaslať sťažnosť na navrhovateľa príslušnému orgánu.

Zo zápisnice z rokovania zasadnutia Predstavenstva združenia W. D. konaného dňa 09.04.2003 na Mestskom úrade v Žiline (č. l. 429) súd zistil, že v programe rokovania ako bod 1. je zhodnotenie kontroly zo strany Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR (MVRR SR) na realizáciu projektov z dotácie na podporu euroregionálnych aktivít v roku 2002, pričom z priebehu rokovania je k tomuto bodu v tejto zápisnici uvedené: Predseda združenia K. W., podpredseda združenia O. J. a manažér združenia X.. S. D. informovali prítomných o priebehu kontroly zo strany MVRR SR konanej v dňoch 24.-26.02.2003 v Združení W. D.. Predstavenstvo berie na vedomie informáciu o priebehu kontroly MVRR SR o použití účelovej dotácie na projekty podporujúce euroregionálne aktivity. Konštatuje, že člen kontrolnej skupiny MVRR SR X.. C. K. konal v priebehu kontroly neštandardne a so zjavnou zaujatosťou, k čomu ukladá predsedovi M. W. a manažérovi J. D. zaslať sťažnosť na MVRR SR.

Po doplnení dokazovania súd rozhodol opätovne tak, že návrh navrhovateľa zamietol a to z nasledovných dôvodov:

V zmysle § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

V zmysle § 13 ods. 1, 3 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

V zásade súd poukazuje na svoj predchádzajúci rozsudok a to aj na tam uvedený komentár k § 11 OZ, z ktorého je zrejmé, že dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky na ochranu, ak došlo k takému neoprávnenému zásahu do jej cti a dôstojnosti, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť tejto osobne ujmu, pričom zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu ale len proti takému, ktorý je neoprávnený a zároveň spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe.

V danom prípade malo byť zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľa napísaním sťažnosti a jej doručením ministrovi výstavby a regionálneho rozvoja SR a doručenie na vedomie vedúcemu služobného úradu, riaditeľovi odboru kontroly MVRR SR pričom navrhovateľ bol hlavným radcom odboru kontroly MVRR SR. V tejto sťažnosti bolo konštatované, že navrhovateľ konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou, pričom bolo uvedené, že sťažovateľ upozorňuje nadriadených navrhovateľa na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie (podčiarknuté je presnou citáciou z predmetnej sťažnosti).

K špecifikácii, resp. objasneniu výrazov neštandardne a so zjavnou zaujatosťou súd doplnil dokazovanie opätovným výsluchom odporcov v rade 1/,2/ a svedka J., pričom odporca v 1/ rade poukázal na tú skutočnosť, že navrhovateľ zvyšoval hlas, bol arogantný, nechcel brať do úvahy argumenty, stále dával najavo, že on je tu hlavná osoba, odporca v 2/ rade taktiež poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ zvyšoval hlas, začal kričať, správal sa povyšenecky a arogantne. Navyše poukázal na správanie druhého kontrolóra, ktorý mal slušné a korektné správania a pokiaľ niečo chcel, normálne o to požiadal. Taktiež svedok J. uvádza, že bol prekvapený povyšeneckým správaním kontrolóra, teda navrhovateľa, ktorý arogantne zvyšoval hlas, nedal si vysvetliť niektoré veci, jeho správanie bolo nadradené, mal pocit zaujatosti v tom, že navrhovateľ chcel ukázať, aký je on kontrolór. Nebol ochotný prijať vysvetlenie, arogancia vyplývala zo zvyšovania hlasu, z toho, že tam bolo cítiť nedôveru a nadradenosť. Navyše samotný navrhovateľ minimálne na pojednávaní dňa 13.02.2013 pripúšťa, že možno zvýšil hlas, pokiaľ neboli doklady poruke a pripravené na kontrolu. Navyše pred začatím disciplinárneho konania už 6. mája 2003 MVRR SR prešetrila predmetnú sťažnosť, o čom bola vyhotovená zápisnica (č.l. 49 spisu), kde bol na prešetrovanie prizvaný aj S. N., vedúci kontrolnej skupiny v kontrolovanom subjekte, ktorý sa sťažoval, kde v zápisnici bolo uvedené, že tá obsahuje námietku, že konanie navrhovateľa bolo neštandardné a so zjavnou zaujatosťou, pričom bolo uvedené, že boli zistené tieto skutočnosti a to veľmi odmerané správanie zo strany navrhovateľa od prvého vstupu na výkon kontroly, nadradené správanie, ktoré vytváralo atmosféru napätosti a u kontrolovaného subjektu pocit, že orgán kontroly prišiel na miesto kontroly s jediným cieľom a to o vrátenie účelovej dotácie, pričom navrhovateľ začal iniciatívne na služobnom vozidle vykonávať kontrolu osadenia tabúl v jednotlivých obciach, čo vzhľadom na nepriaznivé poveternostné podmienky nebolo možné realizovať. Zo strany starostov obcí to bolo prijímané veľmi rozpačito, najmä keď bolo po 17.00 hod. Pre celkové pochopenie okolností a súvislostí je nutné poukázať, že aj v zápisnici o výsledku prešetrovania sťažnosti RZZ Holíč (č.l. 52 spisu) sa uvádza, že správanie navrhovateľa bolo nadradené, nepripúšťal iný názor ako svoj, resp. nezvládol ani zabezpečenie ubytovania. Taktiež aj zo stanoviska kolegyne navrhovateľa X.. J. (č.l. 56,57 spisu) vyplýva, že aj v priebehu kontroly v spoločnosti SlovoSt sa navrhovateľ choval nadradene a arogantne, prerokovanie správy z výsledku kontroly sa nieslo v nepríjemnej a napätej atmosfére.

Minimálne z vyššie uvedených dôkazov je potom zrejmé, že v prípade navrhovateľa v priebehu kontroly u odporcu v 3/ rade možno konštatovať, že tento sa správal neštandardne, resp. vzbudzoval pochybnosti o svojej nezaujatosti, mohol sa javiť s ohľadom na takéto správanie ako zaujatý, teda nie objektívny v danej veci. Pohnútkou k takémuto správaniu navrhovateľa nie je v danom prípade podstatná. Navyše v danom prípade nejde zrejme len o jednorázové správanie navrhovateľa pri vykonávaní jednej kontroly, ale ako vyplýva z vyššie citovaných dôkazov, navrhovateľ sa takto prával viackrát, v zásade všetky vyššie uvedené kontrolované subjekty hodnotia správanie navrhovateľa obdobne ako odporca v 3/ rade a čo je dôležité, správanie navrhovateľa tak hodnotia nielen kontrolované subjekty, ale aj samotný spolupracovník navrhovateľa. Ba dokonca aj sám navrhovateľ pripúšťa minimálne zvyšovanie hlasu. Okresný súd potom zhodne s odvolacím súdom konštatuje, že v danom prípade sa treba pozerať na vec z hľadiska dvoch práv, teda práva navrhovateľa na ochranu osobnosti a práva odporcov kritizovať priebeh kontroly a práva odporcov podať sťažnosť. Zároveň aj z judikátu, ktorý odvolací súd dal do pozornosti prvostupňového súdu je zrejmé, že kritika osoby je v zásade prípustná pokiaľ nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň uznaného cieľa a nevychádza z nepravdivých podkladov, z ktorých vyvodzuje vlastné hodnotiace úsudky.

V danom prípade navrhovateľ ako štátny zamestnanec bol aj podľa etického kódexu štátneho zamestnanca povinný konať s verejnosťou, resp. aj s ostatnými zamestnancami čestne, korektné a v súlade so zásadami slušného správania. Správanie navrhovateľa, ktoré je preukázané či už výsluchom účastníkov, tak aj listinnými dokladmi, z ktorých vyplýva jeho správanie aj v iných kontrolovaných subjektoch, resp. vyjadrenia jeho kolegov, však nemožno hodnotiť ako štandardné, resp. korektné a mohlo vzbudzovať pocit neobjektívnosti, teda zaujatosti. Navyše pri takomto správaní navrhovateľa súd

považuje sťažnosť odporcu v 3/ rade za korektnú, nevybočujúcu z medzí prípustnosti a predovšetkým za jeho nespochybniteľné právo kritizovať takéto správanie navrhovateľa, resp. je nespochybniteľné jeho právo podať sťažnosť. V danom prípade súd nepovažuje za podstatné a naopak za úplne pochopiteľné, že nežiadal odporca v 3/ rade zapísať tieto skutočnosti ohľadne správania navrhovateľa do zápisnice o vykonanej kontrole a akceptuje vysvetlenie svedka J., že nechceli veci vyhocovať, resp. akceptuje v podstate zhodné vyjadrenia odporcu W. a svedka J., že chceli túto vec najskôr prerokovať v predstavenstve.

V danom prípade však ďalším dôvodom, pre ktorý nemohol byť návrh úspešný je aj tá skutočnosť, že zákon neposkytuje ochranu akémukoľvek zásahu, ale len takému, ktorý je neoprávnený a spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe z hľadiska jej postavenia v spoločnosti, v rodine, na pracovisku, verejnosti atď. Je teda zrejmé, že odporca v 3/ rade mal ako právo podať sťažnosť, tak aj kritizovať navrhovateľa, avšak v danom prípade treba hodnotiť či jeho prejav - sťažnosť mohla privodiť navrhovateľovi nejakú ujmu. Bez ohľadu na vyššie uvedené súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na formuláciu sťažnosti a výrazov tam uvedených, sťažnosť sama o sebe nebola spôsobilá privodiť navrhovateľovi ujmu. Zamestnávateľ totiž postupoval štandardne a sám vykonal zistenie na vysvetlenie pojmov, resp. výrazov uvedených v sťažnosti, teda že konania navrhovateľa malo byť neštandardné a so zjavnou zaujatosťou. Nevychádzal však pri tom z konkretizácie týchto výrazov z ďalších údajov alebo vysvetlení od odporcov, ale od svojich pracovníkov - vedúcich kontrolných skupín, resp. z ďalších sťažností, ktoré na navrhovateľa prišli. Z tohto je zrejmé, že sťažnosť odporcu v 3/ rade sama o sebe nemohla privodiť navrhovateľovi žiadnu ujmu a to s určitosťou ani na pracovisku, resp. tak potom ani v iných sférach.

Vyššie uvedené dôvody spôsobujú, že súd musel zamietnuť návrh voči všetkým odporcom. Pokiaľ však ide o odporcov v rade 1/ a 2/, v danom prípade je ešte ďalším dôvodom na zamietnutie návrhu je nedostatok ich pasívnej legitímácie, ktorá vyplýva z toho, že sťažnosť podal odporca v 3/ rade a odporca v 1/ rade je na nej uvedený len ako predseda - štatutár a odporca v 2/ rade ju len vypracoval ako zamestnanec odporcu v 3/ rade. Tieto osoby teda len sprostredkovali vôľu odporcu v 3/ rade ako právnickej osoby, nezasiahli však oni sami osobne do cti a dôstojnosti navrhovateľa. V tomto súd poukazuje na výpovede odporcov 1/ a 2/ na pojednávaní dňa 27.10.2004 pred OS Čadca, kde dáva do pozornosti, že K. W. bol vypočúvaný aj ako odporca, tak aj ako štatutár odporcu v 3/ rade a sú zaprotokolované dve samostatné výpovede, kde ako odporca vo svojej výpovedi jednoznačne uvádza, že síce sťažnosť nebola ním podpísaná, ale on ju nepodával ako fyzická osoba, ale podával ju za Združenie W. D.. To isté potvrdzuje aj hneď v prvej vete svojej výpovede ako štatutár odporcu v 3/ rade. Z jeho výpovede ako štatutára vyplýva, že ju len štylizoval on ako predseda predstavenstva. Pokiaľ ide o rozpory ohľadne tejto skutočnosti, tak tieto boli vyriešené tým, že súdu bola predložená zápisnica z rokovania Predstavenstva združenia región D. zo dňa 09.04.2003, z ktorej je zrejmé, že predstavenstvo uložilo odporcom v rade 1/ a 2/ zaslať sťažnosť na MVRR SR. V zásade toto potvrdzuje aj výpoveď svedka J., ale napríklad v minulosti aj výpoveď svedka X.. S. N., ktorý vo svojom výsluchu potvrdil, že sa hovorilo na predstavenstve o kontrole a že pôjde sťažnosť na ministerstvo.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline ako súd odvolací svojím rozsudkom sp.zn. 8Co/302/2013 zo dňa 31.03.2014 rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 20.03.2013 potvrdil vo výroku, ktorým súd návrh zamietol ohľadom odporcu 1/ K. W. a odporcu 2/ X.. S. D., zároveň vo výroku, ktorým súd návrh zamietol ohľadom odporcu 3/ Združenie regiónov D. so sídlom U., ul. N. č. 1, X.: XX XXX XXX rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V svojom rozsudku odvolací súd potvrdil výrok o zamietnutí návrhu vo vzťahu k odporcom 1/ a 2/ z dôvodu nedostatku ich pasívnej legitímácie. Pokiaľ sa rozsudok týkal odporcu 3/, tak mal za to, že okresný súd sa v odôvodnení rozsudku zaoberal iba časťou sťažnosti týkajúcou sa konania neštandardného a so zjavnou zaujatosťou, avšak nedotkol sa jej podstatnej časti, a to napádania odbornej spôsobilosti na vykonávanie funkcie kontrolóra a skutočnosti, či táto časť obsahu sťažnosti nezasiahla do osobnostných práv navrhovateľa v nadväznosti na ním už v samotnom návrhu uvádzanú zmarenú možnosť absolvovať výberové konanie na post riaditeľa odboru kontroly Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR. Taktiež okresný súd pokiaľ dospel k záveru, že navrhovateľ ako štátny zamestnanec bol aj podľa etického kódexu štátneho zamestnanca povinný konať s verejnosťou, resp. aj ostatnými zamestnancami čestne, korektné a v súlade so zásadami slušného správania, a že správanie navrhovateľa nemožno hodnotiť ako štandardné, resp. korektné a mohlo vzbudiť pocit neobjektívnosti, teda zaujatosti, prinajmenšom v časti týkajúcej sa posúdenia správania sa navrhovateľa podľa etického kódexu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko zo spisu nevyplýva vykonanie takéhoto dôkazu. Odvolací súd teda

nariadil okresnému súdu prehodnotiť výsledky doterajšieho dokazovania, zaoberať sa výsluchom svedkov vypočutých počas celého konania začatého na návrh navrhovateľa v roku 2003, a tiež doplniť dokazovanie vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej sa odbornej spôsobilosti navrhovateľa a možného zásahu do jeho osobnostných práv, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy, a tiež vo vzťahu k ním uvádzaným pracovným možnostiam, prípade vykoná ďalšie navrhované dokazovanie v potrebnom rozsahu a vo veci opätovne rozhodne.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, listinnými dokladmi založenými v spise.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 04.03.2015 uviedol: Ja som na ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja nastúpil po riadnom výberovom konaní, kde doklad je v spise. Ja som od vzniku NKU pracoval 3 roky ako kontrolór na tomto úrade a už tu som musel absolvovať kurz kontrolóra ústredných orgánov štátnej správy, aby som mal na uvedenú funkciu odbornú spôsobilosť. Tu som aj nadobudol svoje kontrolórske zručnosti. Absolvoval som aj kurz spôsobilosti vo verejnom obstarávaní na úrade pre verejné obstarávanie, kde predkladám súdu kópiu preukazu o odbornej spôsobilosti z 25.07.2001 (krátkou cestou doručené PZO). 03.12.2002 som nastúpil na ministerstvo a už po 5 pracovných dňoch som bol poverený výkonom mimoriadnej kontroly a to bez zaškolenia, adaptácie, školiteľa, ktorý bol v takýchto prípadoch povinný. Subjekt kontroly uviesť nemôžem. Až do podania sťažnosti do apríla 2003 som vykonal 8 kontrol, v ktorých som bol vždy vedúcim kontrolnej skupiny. Do času podania sťažnosti som nikdy nebol členom ale iba vedúcim kontrolnej skupiny, čo bolo vlastne uznaním ministerstva o výsledkoch výkonu mojej práce. Súčasne ako jediný držiteľ odbornej spôsobilosti pre verejné obstarávanie som bol konzultantom odboru kontroly ostatným kolegom pri výkone kontroly verejného obstarávania. Súčasne v tomto období do podania sťažnosti som robil školiteľa pre kolegyňu, ktorá bola mojou členkou kontrolnej skupiny a nastúpila na ministerstvo v ten istý deň, t.j. z 22 žiadateľov sme postúpili a boli prijatí iba my dvaja. Po podaní sťažnosti až do začatia disciplinárneho konania voči mojej osobe mi bola daná dôvera ešte v tom, že som dostal poverenie kontrolu interného hospodárenia všetkých sekcií ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja ako vedúci kontrolnej skupiny a pokračoval som aj napriek tomu, že medzi tým členka tejto skupiny ochorela a všetky správy a výsledky a vyhodnotenia som vykonával sám. Po začatí disciplinárneho konania bolo vypísané výberové konanie na miesto riaditeľa odboru kontroly, do ktorého som sa nemohol prihlásiť nielen z morálneho dôvodu, ako potencionálneho priestupcu, resp. páchatela, ale aj zo zákonného, kde podmienkou podľa zákona o štátnej službe je bezúhonnosť okrem občianskej aj nekonanie proti mojej osobe v disciplinárnom konaní v štátnej službe. Keďže som to nespĺňal a bol som vyslaný na kontrolu, myslím že so zámerom do Michaloviec, tohto výberového konania som sa nemohol zúčastniť, čím mi toto občianske právo bolo znemožnené. Od nástupu novej riaditeľky odboru kontroly ministerstva, ktorú som si inak ľudsky vážil, bola to doktorka biológie, mi táto začala robiť obmedzenia a príkoria, ktoré vám budem následne aj písomne dokladovať. Ako mi súkromne povedala medzi 4 očami, dostala úlohu ma z ministerstva dostať von, aby ma donútila z mojej vôle od 15., 16. 12.2003, 12. až 26.01.2004, 5. až 6.2.2004 ma nepoverila žiadnou úlohou v rámci mojej pracovnej náplne a celý čas som osamotene musel presedieť v kancelárii ministerstva. K tomu prikladám doklad, na ktorý som ju upozornil. (Predkladá súdu oznámenie zo 06.02.2004, ktoré sa krátkou cestou doručuje aj protistrane.) Ďalší spôsob môjho obmedzovania a robenia problémov bol v tom, že pani riaditeľka napriek tomu, že som bol vyslaný na výkon kontroly na východ do Michaloviec, mi nepodpísala príkaz na pracovnú cestu s ukončením pracovného výkonu miesto môjho pobytu Čadca, ale miesto ukončenia Bratislava. Tým som sa do Bratislavy dostal o 6 hodine a domov do Čadce po polnoci. Ďalšie príkorie, ktoré sa mi stalo, bolo v rámci zvyšovania služobného platu, skutočnosť, že mne ako jedinému a odborne najvzdelanejšiemu pracovníkovi na odbore, nebol zvýšený funkčný plat, proti čomu som sa aj odvolal. Vzhľadom na to, že som bol ako jediný s preukazom odbornej spôsobilosti, v zmysle zákona o verejnom obstarávaní som sa musel podrobiť pravidelnému preškoleniu a toto mi nebol umožnené v rámci poskytnutia služobného voľna, o čo som žiadal, napriek tomu som si musel na toto preškolenie zobrať dovolenku. I napriek týmto všetkým príkoriám služobný posudok ministerstva, ktorý by už mal byť v spise zo dňa 23.04.2004, t.j. rok po sťažnosti a cca pol roka po disciplinárnych konaniach, nemám uvedené v tomto posudku, žiadny nedostatok tak, ako to vyplýva riadil som sa všetkými právnymi predpismi, tak, ako to presne ukladá zákon. I napriek tomu o 3 dni po vydaní služobného posudku a i napriek tomu, že som mal a to zdôrazňujem najvyššie odborné vzdelanie na odbore kontroly, minister výstavby a regionálneho rozvoja rozhodol dňa 26.04.2004 o zrušení miesta vo funkcii hlavný radca, na čo vedúci služobného úradu ako funkčne najvyšší v štátnej službe, rozhodol zo zákona o mojom odvolaní, t.j. rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Dokument by mal byť v spise, v prípade,

ak by nebol, prikladám. Vzhľadom na to, že v záverečnom odôvodnení KS sa uvádza i o dopadoch mojej odbornej spôsobilosti i o možnom zásahu do mojich osobnostných práv občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena, prejavov osobnej povahy a tiež vo vzťahu k mnou uvádzaným pracovným možnostiam uvádzam nasledovné: Po ukončení štátnozamestnaneckého pomeru som mal veľké problémy sa zamestnať vo svojom odbore, v ktorom som bol špecialista, nakoľko boli o mne všade reči, že sa viedlo proti mne disciplinárne konanie, že sa i napriek svojim odborným a dlhoročným skúsenostiam a zručnostiam v kontrole neviem správať na kontrole pomerne malého významu. K tomu len podotýkam, bolo aj svedectvo pána K.. K.. Ja som z týchto mojich príkorí na mňa vyvíjaných mal aj zdravotné problémy a bol som hospitalizovaný na internom oddelení čadčianskej nemocnice v čase od 20.03. do 29.03.2004. Ďalej vzhľadom na to, že odporca o mojom disciplinárnom konaní pravdepodobne oznámil aj ostatným členom regiónu Kysúc a títo sú buď starostovia, resp. primátormi miest žilinského kraja, bol som odmietaný ako odborne spôsobilá osoba, podotýkam ako jeden z prvých na Slovensku, vykonávať verejné obstarávanie v týchto obciach a mestách, čím som samozrejme prichádzal o legálny príjem. Okrem mňa a pod vplyvom môjho zdravotného a narušeného psychického stavu, trpela i moja rodina, čo sa odzrkadľovalo aj na rodinnom spolunažívaní, predovšetkým na deťoch, v tom čase žiaka základnej školy a mladšieho ťažko postihnutého syna Down 3. stupňa a spolužití s manželkou. V niektorých prípadoch hrozilo i k rozídeniu, nakoľko manželka ako dlhoročná riaditeľka Kysuckej knižnice nemohla znášať na stretnutiach v obciach, v ktorých poriadala kultúrne zariadenia, konkrétne aj v meste Turzovka, kde bol odporca primátorom, sťažnosti a výsmechy na moju osobu, napriek tomu, že do toho času som nebol nikdy akokoľvek disciplinárne potrestaný od roku 1983, keď som nastúpil do prvého zamestnania. Naopak dovtedy som pracoval prevažne vo vedúcich pracovných pozíciách. O mojom potrestaní vedeli aj niektorí personalisti, ktorí mi to neformálne uviedli po výberových konaniach, na ktorých som sa hlásil, aj s plným počtom bodov úspešnosti, i napriek tomu som nebol na žiadané miesto prijatý. Ďalej chcem podotknúť, že spochybnenie mojej odbornej spôsobilosti na jednom z pojednávaní na moju otázku na odporcu v tom, v čom spochybňuje moju odbornú spôsobilosť odpovedal, že som nepochopil, prečo by sa mali osádzať tabule, resp. vyvesovať tabule, ktoré boli predmetom projektu v čase mrazu uvádzam, že vyvesenie tabule ako som priložil a uviedol na minulom pojednávaní, je problém 10 maximálne 15 minút na existujúcu stojacu tabuľu na začiatku hranice, resp. chotára obce. T.j. ak odporca uvádza molu odbornú spôsobilosť, že neviem pochopiť túto skutočnosť, uvádzam, že na takomto spochybnení mojej odbornej spôsobilosti trvám. Nakoľko výkon tejto činnosti nemôže byť v žiadnom prípade problémom a tabuľa musí byť ušitá v zmysle zmluvy tak, aby slúžila ako znie názov projektu na propagáciu, t.j. vyvesená na príslušnom mieste a nie uložená v kancelárii, ako to uvádzali nielen odporca, ale aj jeho svedok. V tom je finančná kontrola, že jej účinky musia byť splnené tak, ako je to stanovené v projekte a nie, aby zakúpený tovar z projektu bol niekde v skrini, ležal nesplnil svoj účel, tým pádom aj nesplnil účel projektu. V tomto zmysle považujem a opätovne zdôrazňujem na skutočnosť, že pán odporca vo svojich vyjadreniach na pojednávaniach OS ako v Čadci, tak aj v DK, podával veľmi rozporné stanoviská k tomu, či mal oprávnenie, resp. bol poverený alebo nebol poverený predstavenstvo združenia podať sťažnosť, resp. oboznámiť so sťažnosťou a podobne. Najskôr na pojednávaní OS uviedol, že ako štatutár je oprávnený konať neobmedzene, robil všetky úkony bez akéhokoľvek schválenia, na ostatnom zasadnutí súdu v DK toto znegoval a uviedol, že ho tým poverilo predstavenstvo, čím znegoval aj výpoveď svedectva. Túto vec uvádzam v súvislosti so svedkom pánom X.. N., ktorý vo svojej výpovedi uvádzal niečo iné. To je všetko.

Na otázky právneho zástupcu odporcu v 3. rade či bol vedúcim kontrolnej skupiny aj v prípade vykonávania kontroly u Združenia W. D. navrhovateľ uviedol, že mal byť aj v tom prípade, ale keď riaditeľ odboru oznamoval kontrolu pánovi W., vtedajšiemu primátorovi Turzovky, tak ten povedal, že ho osobne pozná a teda muselo sa poverenie prepísať tak, že bol len členom kontrolnej skupiny.

Navrhovateľ ako dôkazy ešte predložil preukaz o odbornej spôsobilosti podľa zákona č. 263/1999 Z.z. o verejnom obstarávaní zo dňa 25.07.2001, ktorý mu vydal úrad pre verejné obstarávanie, list ktorý zaslal riaditeľke odboru kontroly MV a RR SR dňa 06.02.2004, ktorým oznámil nevyužívanie jeho pracovnej náplne, kde uviedol, že v dňoch 15. A 16. decembra 2003, 12. a 26. januára 2004 a 5. a 6. februára 2004 bezdôvodne nedostal žiadnu prácu z náplne pracovnej činnosti a celý čas musel presedieť v kancelárii ministerstva. Takéto konanie považuje za zámerné, za účelom svojej diskreditácie a zároveň porušovanie všeobecne záväzných právnych predpisov a smerníc tunajšieho ministerstva. Ďalej navrhovateľ predložil rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 23.04.2004, z ktorého súd zistil, že týmto dňom bol odvolaný navrhovateľ z funkcie štátneho zamestnanca - hlavný radca, kde štátnozamestnanecký pomer sa skončil z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta

v systemizácii. Predložil aj lekársku správu z 27.09.2010, z ktorej súd zistil, že v čase od 28.03.2004 do 29.03.2004 bol hospitalizovaný v NSP Čadca s diagnózou art.hypertenzia I.-II..

Súd pokiaľ ide o odôvodnenie svojho rozsudku zotrúva na dôvodoch uvedených v rozsudku zo dňa 20.03.2013 a vzhľadom na viazanosť rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 31.03.2014 odôvodnenie dopĺňa nasledovne.

V zmysle § 1 ods. 1, ods. 2 zákona č. 312/2001 o štátnej službe:

(1) Predmetom tohto zákona je upraviť právne vzťahy pri vykonávaní štátnej služby. Obsahom vykonávania štátnej služby sú práva a povinnosti štátu a štátneho zamestnanca vyplývajúce z vykonávania štátnej služby alebo súvisiace s vykonávaním štátnej služby.

(2) Štátna služba podľa tohto zákona je budovaná na princípoch

- a) profesionality,
- b) politickej nezávislosti,
- c) efektivity,
- d) pružnosti
- e) nestrannosti,
- f) etiky.

V zmysle § 53 ods. 1 zákona č. 312/2001 o štátnej službe:

(1) Štátny zamestnanec je povinný

a) zachovávať vernosť Slovenskej republike pri vykonávaní štátnej služby,

b) dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie štátnej služby, etický kódex a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby,

c) plniť služobné úlohy osobne, zodpovedne, riadne a včas,

d) vykonávať všetky úlohy, ktoré patria v odbore štátnej služby k jeho služobným povinnostiam,

e) zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s vykonávaním štátnej služby, ak nie je tejto povinnosti zbavený vedúcim úradu, ak osobitný predpis neustanovuje inak; táto povinnosť platí aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru,

f) vykonávať štátnu službu nestranne a politicky neutrálne,

g) prehlbovať si kvalifikáciu,

h) neprijímať dary alebo iné výhody v súvislosti s vykonávaním štátnej služby okrem darov alebo iných výhod poskytovaných služobným úradom,

i) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu verejného záujmu s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie nadobudnuté pri vykonávaní štátnej služby na vlastný prospech alebo na prospech iného; táto povinnosť platí aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru,

j) dbať, aby žiadna jeho politická činnosť nepoškodzovala dôveru verejnosti a jeho služobného úradu v jeho schopnosť plniť služobné úlohy nestranne a lojálne,

k) poskytovať služobnému úradu informácie vo veciach svojho osobného stavu a o jeho zmenách,

l) upozorniť služobný úrad na akýkoľvek skutočný alebo možný konflikt záujmov,

m) oznámiť služobnému úradu, že bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin alebo že bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony, alebo že jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená,

n) zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby a mimo nej všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť štátnej služby alebo ohroziť dôveru v jej nestrannosť, prípadne nestrannosť rozhodovania,

o) ochraňovať majetok štátu, ktorý mu bol zverený pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím,

p) správať sa slušne k predstaveným, k ostatným štátnym zamestnancom a zamestnancom služobného úradu a v služobnom styku s fyzickými osobami a právnickými osobami,

r) dodržiavať určený týždenný služobný čas alebo kratší týždenný služobný čas,

s) byť pri vykonávaní štátnej služby slušne oblečený a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku,

t) zastupovať predstaveného v rozsahu jeho činnosti, ak mu to bolo uložené služobným úradom,

u) plniť ďalšie povinnosti podľa tohto zákona.

Okresný súd mal za to práve na vzhľadom vyššie citované zákonné ustanovenia zákona o štátnej službe, že nie je potrebné vykonávať dôkaz oboznámením sa s etickým kódexom štátneho zamestnanca. Je pravdou však, že v konaní bol oboznámený článok 60. spisu, kde sú konštatované ustanovenia Etického kódexu štátneho zamestnanca, ktoré sú prakticky totožné so zákonnými ustanoveniami, ktoré súd vyššie citoval. Navyše však súd tým, že ani sa neoboznámil s Etickým kódexom štátneho zamestnanca chce zvýrazniť tú skutočnosť, že jednať čestne, nestranne, vládne, korektne a slušne, je povinnosťou každého zamestnanca štátneho orgánu bez ohľadu na to, či je prijatý nejaký etický kódex, ako napr. pri štátnych zamestnancoch, alebo nie (napr. u sudcov). Väčšina uvedených charakteristík konania by mala byť dokonca vlastná pre konanie každého človeka, v zásade ide o axiómu, kde túto skutočnosť nie je potrebné preukazovať. Z uvedeného vyplýva, že aj v konkrétnom prípade bolo jednoznačné, že navrhovateľ bol pri vykonávaní kontroly povinný vykonávať štátnu službu nestranne a politicky neutrálne, zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby a mimo nej všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť štátnej služby alebo ohroziť dôveru v jej nestrannosť, prípadne nestrannosť rozhodovania, správať sa slušne k predstaveným, k ostatným štátnym zamestnancom a zamestnancom služobného úradu a v služobnom styku s fyzickými osobami a právnickými osobami. Okresný súd už v predchádzajúcom rozsudku uviedol, prečo má za to, že zo strany navrhovateľa o zákonom o štátnej službe predpokladané správanie nešlo. Určité vady svojho správania pripustil samotný navrhovateľ, resp. aj svedkovia, resp. účastníci, ktorých výpovede boli uvedené a bolo právom odporcu na takéto správanie navrhovateľa sa sťažovať. Samotná sťažnosť však nemohla spôsobiť navrhovateľovi ujmu, nakoľko o intenzite neštandardnosti, či zaujatosti bol povinný vykonať šetrenie zamestnávateľ a ten vychádzal predovšetkým zo zistení svojich pracovníkov - spolupracovníkov navrhovateľa a na základe ich výpovedí bolo možné začať disciplinárne konanie voči navrhovateľovi.

Pokiaľ ide o druhú vetu sťažnosti v ktorej odporca uvádza, že si „dovoľuje upozorniť nadriadených daného pracovníka MVaRR SR na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie“, tu treba prisvedčiť odporcovi, že skutočne odporca nehodnotí odbornú spôsobilosť navrhovateľa, ani jednoznačne nekonštatuje, že by navrhovateľ odbornú spôsobilosť nemal, nevynáša tu žiadny hodnotiaci úsudok, naopak výslovne toto ponecháva na zváženie zamestnávateľovi navrhovateľa, aby tento zvážil odbornú spôsobilosť navrhovateľa. Táto veta teda z určitosťou nemohla odporcovi spôsobiť žiadnu ujmu, nakoľko pri riešení sťažnosti bol povinný zamestnávateľ komplexne zhodnotiť celú situáciu, čo aj urobil. Je jednoznačné, že odporca mal právo podať sťažnosť, urobil to korektným a nehanlivým spôsobom, a akým spôsobom posúdil a vyriešil sťažnosť zamestnávateľ (disciplinárne konanie voči navrhovateľovi), resp. výsledok sťažnosti u zamestnávateľa navrhovateľa nemožno dávať do príčinnej súvislosti napr. s nemožnosťou zúčastniť sa výberového konania. Vzhľadom na viaceré sťažnosti na navrhovateľa, z rôznych kútov Slovenska po vykonaných kontrolách, začaté disciplinárne konanie, resp. konania, ale predovšetkým vzhľadom na ich výsledok nemožno konštatovať príčinnú súvislosť medzi sťažnosťou a vzniknutou ujmu, nech tu už ide o ujmu materiálnu, alebo napr. nemožnosť zúčastniť sa výberového konania. Sťažnosť navrhovateľa nebola žiadnym protiprávnym úkonom - dokazovaním nebolo preukázané, že išlo o nepravdivé tvrdenia, sledovala legitímny cieľ ochrany pred nevhodným správaním štátneho úradníka, resp. upozornenie na takéto konanie zamestnávateľa, čo aj bolo iniciované sťažnosťou treba od samotnej sťažnosti odlíšiť, pretože vzťah medzi protiprávnym

úkonom a vzniknutou ujmu musí byť bezprostredný, a nie sprostredkovaný. Pokiaľ navrhovateľ aj vo svojej poslednej výpovedi popisuje konanie zamestnávateľa, ktoré považuje za diskriminačné, tak je zrejmé, že sa mohol domáhať nápravy priamo voči zamestnávateľovi, pokiaľ na základe sťažnosti konal protiprávne, avšak nie priamo proti odporcovi. Aj z výpovede navrhovateľa je zrejmé, že práve konanie zamestnávateľa voči sebe považuje za také, ktoré mu spôsobilo ujmu, avšak príčinu vidí len v sťažnosti odporcu, ani sa nepokúsil vysvetliť, prečo práve len sťažnosť odporcu mu mala spôsobiť ujmu, pokiaľ tých sťažností bolo samostatne podaných viac, a voči iným subjektom sa náhrady ujmy nedomáha.

Vzhľadom na skutočnosť, že účastníci už produkovali len dôkazy v minimálnej miere, súd doplnil odôvodnenie v intenciách rozsudku odvolacieho súdu a opätovne rozhodol tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľa zaviazal k úhrade trov konania vo výške 500,- EUR. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré krátil vyčíslené trovy právneho zastúpenia vo výške 1.760,97 EUR na sumu 500,- EUR súd videl v celkových sociálnych a finančných pomeroch navrhovateľa, ale predovšetkým v skutočnosti, že tento už bol povinný a zaviazaný zaplatiť v súvislosti s prejednávaním tejto veci trovy konania vo výške 3.721,16 EUR, a teda nedôjde k ujme ani na strane právneho zástupcu odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v 3 vyhotoveniach cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

Podľa § 205 O.s.p. ods. 1, 2 v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
 - b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
 - c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
 - f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci
- Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto vykonateľným rozhodnutím, môže osoba oprávnená z rozhodnutia podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov).